

Ukraine-krigen truer med at eskalere: Schiller Instituttets internationale webcast med Helga Zepp-LaRouche Torsdag den 27. juli 2023

Ikke korrekturlæst.

Ukraine-krigen truer med at eskalere: Schiller Instituttets internationale webcast med Helga Zepp-LaRouche
Torsdag den 27. juli 2023
(<https://www.youtube.com/watch?v=FZbC5A7qdmI&t=1s>)

HARLEY SCHLANGER: Hej, og velkommen til vores ugentlige live-dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident for Schiller Instituttet. I dag er det den 27. juli 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, efterhånden som NATO's krig i Ukraine fortsætter, og de ukrainske væbnede styrker, under direkte NATO-overvågning, foretager stadig mere provokerende handlinger, er der blevet opbygget et positivt momentum for demonstrationerne den 6. august, som International Peace Coalition og Humanity for Peace har opfordret til. Eftersom du har spillet en afgørende rolle i organiseringen af disse demonstrationer, kan du så fortælle os, hvorfor du mener, at det nu haster mere og mere for folk at komme ud og organisere sig til disse begivenheder?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, der er mange senioranalytikere og folk med stor politisk erfaring, som alle er enige om – de

er ikke mainstream, eller de dækkes ikke af mainstream – at det mest skræmmende ved situationen er, at vi kommer tættere og tættere på en atomkrig, og politikerne synes at være fuldstændig uvidende om det. De lader ikke til at bekymre sig om den fare, vi befinder os i. Størstedelen af befolkningen går i søvne; de er nu mere bekymrede for ferier, for at tage på ferie. Men virkeligheden er, at vi virkelig nærmer os en krig, fordi den berømte ukrainske modoffensiv tydeligvis ikke virker; det indrømmer selv mainstream-medierne i Vesten nu. Og for nylig har der været nye udviklinger i horisonten, som peger på en mulig optrapning af krigen. Den ene er, at Putin, blandt andre russiske embedsmænd, på en eller anden måde rapporterede, at der er tegn på, at polske tropper bevæger sig tættere på grænsen til Ukraine, og at der er en mulighed for, at polske tropper under visse omstændigheder vil bevæge sig ind i det vestlige Ukraine. Putin henviste til de relevante historiske fortilfælde, hvor dette er sket på en lignende måde tidligere.

Så er der en meget vigtig indisk senioranalytiker, der advarer om, at faren er, at Sortehavet i stigende grad bliver kontrolleret af NATO under påskud af kornskibe og alle mulige andre ting. Men Sortehavet har historisk set været set som Ruslands baghave eller territorium, og før det Sovjetunionen. Så selvom Vesten siger, at NATO ikke bevæger sig mod øst, at det ikke er sandt, at det er en russisk fantasi, så har der været seks NATO-udvidelser mod øst. De facto er NATO i Ukraine lige nu af en række tekniske, cybermæssige og andre årsager. Hvis NATO ikke også rykkede ind i Sortehavet og fik mere kontrol der, ville det være en omringning. Som vi altid har påpeget, er krigen i Ukraine ikke den egentlige årsag til, at alt dette sker, men det er det faktum, at det vestlige system ikke kan acceptere, at landene i det globale syd, herunder Kina, er på vej frem. De forsøger at inddæmme Rusland og Kina, og på en måde er situationen i Ukraine en brik på skakbrættet i den forbindelse. Faren er klart eskalerende, og i betragtning af at en lille fejl eller fejllæsning kan være nok

til at udløse katastrofen, er folk, der har studeret sagen og har tænkt klart, ekstremt bekymrede over faren for Tredje Verdenskrig og afslutningen på den menneskelige civilisation. Men de fleste mennesker lader til at være ligeglade, som om atomkrig er noget, man måske eller måske ikke har, det betyder ikke noget. Denne nonchalance er i virkeligheden den største fare i hele situationen.

Det er derfor, International Peace Coalition og mange andre organisationer mobiliserer omkring årsdagen for bombningen af Hiroshima den 6. august og Nagasaki den 9. august. Men især den 6. august, for at få så mange kraftfulde demonstrationer rundt om i verden som muligt. International Peace Coalition forsøger at lave et stort show foran FN, så jeg opfordrer alle jer, der ser dette program, hvis I er i nærheden af New York City, eller hvis I på nogen måde har mulighed for at komme til demonstrationen foran FN den 6. august, så tag af sted. Tag alle dine venner og kolleger med, og mød op til en stor demonstration mod faren for atomkrig og for at minde folk om rædslerne i Hiroshima.

Heldigvis er filmen "Oppenheimer" netop blevet udgivet på flere sprog, jeg ved med sikkerhed på engelsk og tysk. Og der er rapporter om, at tusindvis af mennesker strømmer til biograferne, især unge mennesker. Det er tydeligvis en måde at få en fornemmelse af virkeligheden på. For når folk ser denne film, bliver de mindet om, hvad der skete i den forfærdelige tragedie i Hiroshima, og at det aldrig må ske igen. Så vi mobiliserer denne internationale fredskoalition; der er folk i Latinamerika, der vil være søstermøder i Mexico, i Argentina, måske i andre latinamerikanske lande. Men også i Europa, vi har demonstrationer i forskellige europæiske byer, og selvfølgelig er der søsterdemonstrationer i forskellige amerikanske byer. Hvis du går ind på vores hjemmeside, eller hjemmesiden humanityforpeace.net, kan du finde alle oplysningerne. Du vil også finde en flyer. Download flyeren og del den ud på sociale medier, i dit nabolag, læg den i folks

postkasser, der hvor du bor. Bliv involveret i en virkelig vigtig mobilisering. Folk er nødt til at få øjnene op for, at faren er meget reel, og det er nødt til at blive et stærkt tegn på modstand mod dette vanvid.

SCHLANGER: Helga, et forslag, som folk har fremsat, er, at løbesedlen til demonstrationen den 6. august – Israel, Sudan osv. Mens Ukraine og Taiwan fortsætter med at varme op, er vi så med i en britisk-orkestreret global spændingsstrategi?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er en rimelig beskrivelse, for alle disse såkaldte stedfortrædersituationer, som for eksempel i Syrien, hvor den syriske hær for nylig har taget skridt til at fortælle de amerikanske tropper, at de ikke har noget at gøre der, eftersom Syrien er et suverænt land. De har aldrig bedt USA om at komme der. I det område, hvor de amerikanske tropper har været udstationeret i flere år, er der oliereserver. USA tager olie, der tilhører Syrien, ud af landet. Det er helt klart uacceptabelt. Du har lignende situationer, som også bliver varmere og varmere.

Så jeg tror, at alt dette skal ses som et strategisk billede, for som jeg sagde, er den egentlige årsag til alt dette ikke de regionale konflikter, hvor vigtige de end er. Selv Syrien har problemer, der er ekstremt relevante, eller Sudan; Taiwan, selvfølgelig. Men den egentlige årsag er det, de kalder den systemiske rivalisering mellem det vestlige neoliberale system, som insisterer på ideen om, at de er de eneste, der kan lave reglerne i verden i den såkaldte regelbaserede orden, og at størstedelen af verden ikke har noget at skulle have sagt. Og de skal ikke kræve for meget udvikling, for deres plads er stadig i den neokoloniale orden. Det er det egentlige problem. Hvis man ser på det ud fra det synspunkt, tror jeg virkelig, at vi befinder os i en – det er meget svært at sige, for det finansielle system er de facto allerede så godt som dødt. Centralbankernes nuværende desperation efter at hæve renten igen truer med det samme med endnu et kollaps. Økonomien, det finansielle system, befinder sig i en utrolig

anspændt situation. I september, ved udgangen af finansåret, kan vi se en ny, virkelig stor krise. Det er i virkeligheden baggrunden for det hele, for samtidig har BRIKS-landene og BRIKS+ – der er rapporter nu om, at mere end 40 lande har ansøgt om BRIKS-medlemskab, fordi de ønsker at have et andet økonomisk system, der tillader deres egen økonomiske udvikling. Det faktum, at NATO eller Vesten, under den britisk-amerikanske dominans, ikke ønsker at tillade disse landes fremgang, i stedet for at samarbejde, er den virkelige konflikt. Ville det være så svært at række hånden ud og sige: "Lad os lægge de dårlige ting bag os. Lad os finde ud af, hvordan vi løser de virkelige problemer i verden og arbejder sammen". Der har været tidspunkter i USA's og Ruslands historie, hvor de to lande har arbejdet meget godt sammen, så der er et referencepunkt. Så jeg tror, det er det, vi skal huske og arbejde hen imod.

SCHLANGER: I forbindelse med dette spørgsmål om et nyt paradigme har vi en fast korrespondent, som gerne vil høre dine tanker om fremskridtene hen imod både BRIKS-topmødet, men også det igangværende Rusland-Afrika-forum, som finder sted i Skt.

ZEPP-LAROUCHE: Spændingerne omkring både BRIKS-topmødet, som finder sted i slutningen af august, og det igangværende Rusland-Afrika-topmøde i Sankt Petersborg er virkelig store. Fordi for eksempel den tyske – jeg kan ikke huske, hvad hendes position er, det er så irrelevant – den tyske miljøminister, jeg tror, det er hende, jeg kan tage fejl. Hun sagde, at dette topmøde i Sankt Petersborg bare er en PR-begivenhed for Putin. Hvor arrogant kan man være? Ved det sidste topmøde mellem Rusland og Afrika for et par år siden var der 43 statsoverhoveder. Denne gang er det kun 21 statsoverhoveder, men 17 vicepræsidenter eller udenrigsministre og 5 ambassadører. Hvorfor er det sådan? Fordi USA og europæerne har rendt rundt i Afrika og lagt maksimalt pres på disse lande; truet dem, tilbudt dem ting. De har bedt dem om ikke at

tage af sted, i hvert fald ikke på statslederniveau, til dette topmøde i Sankt Petersborg. Og i betragtning af, at mange afrikanske lande ikke ligefrem er i – de har økonomiske problemer, de har vanskeligheder – så er de ikke alle i stand til at modstå det pres. Ikke desto mindre er det en utrolig begivenhed. Først og fremmest gør den det meget klart, at Putin langt fra er isoleret, for som vi ved fra mange diskussioner med afrikanske lande, betragter de Rusland som en ven. De ser Kina som en ven. Det er et meget anderledes forhold, disse afrikanske lande har til Rusland og Kina, end de har til europæerne eller USA. Men jeg vil mene, at dette er et ret desperat træk i sidste øjeblik for at forhindre, at denne nye koalition bliver dannet. Men jeg tror slet ikke, det vil lykkes for dem, for det, Rusland tilbyder, er reel økonomisk udvikling, reel teknologi, f.eks. atomteknologi. Kina tilbyder i øvrigt alle mulige infrastrukturprojekter, jernbaner og industri-parker. Så jeg synes, Vesten bør reformere sig. De bør virkelig komme væk fra idéen om, at det er min vej eller motorvejen. Den holdning hører fortiden til og bør stoppe.

SCHLANGER: Der er et spørgsmål om fremkomsten af en ny økonomisk og udviklingsmæssig arkitektur. Nogen spørger, nu hvor BRIKS-topmødet nærmer sig, om BRIKS-landene indfører den form for kreditbaseret system, som du og din afdøde mand foreslog, såvel som bankregulering? Og hvis de ikke har, burde de så ikke gøre det?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, de er i gang med at gøre netop det. Jeg synes, det er meget vigtigt, at for eksempel Dilma Rousseff, den nye leder af Den Nye Udviklingsbank og tidligere præsident i Brasilien, deltager i mødet i Sankt Petersborg. Og der er mange tegn og udtalelser fra folk, der er involveret i at sammensætte et sådant nyt økonomisk system og en ny valuta. Jeg tror absolut, at de gør det, men det er ikke noget, man gør fra den ene dag til den anden. Man er nødt til at tage højde for en masse faktorer, såsom de forskellige niveauer af

økonomisk udvikling, de forskellige produktionsmidler, hvad er de enkelte landes kreditværdighed med hensyn til produktionskraft? Alt det skal beregnes og sættes ind i et meget klart, afbalanceret system.

Men jeg tror, det er ved at ske, og det kan blive redningen for det vestlige finanssystem, for vi er på vej ind i en enorm finanskriser, ingen tvivl om det. Men det, der kommer til at tælle, er fysiske aktiver, og de lande, der har investeret i fysiske aktiver, i infrastruktur, i produktionskapacitet, vil være bedre stillet. Og dem, der har investeret alle deres aktiver i at satse på finansielle gevinster og profitmaksimering, de kan alle gå op i røg, fordi derivatboblen, som er et sted i omegnen af 2 billioner dollars i udestående derivatgæld, på ingen måde kan blive betalt. Så vi er på vej mod et finansielt krak, og jo hurtigere de vestlige lande ville sige: "Lad os reorganisere dette bankerotte system. Lad os indføre Glass-Steagall-bankopdeling og få styr på vores økonomier. Gå tilbage til at investere i den fysiske økonomi, og gå så sammen med landene i det globale syd. Det ville være vejen ud, men det ville kræve, at Vesten kom ned fra sin høje hest.

SCHLANGER: I den forbindelse er der netop blevet offentliggjort et notat i et af BRIKS' nyhedsbreve, skrevet af to af vores kolleger, Dennis Small og Mary Jane Freeman, om netop dette spørgsmål om økonomiske reformer og forandringer, der er nødvendige for det udviklingsperspektiv, som du og din mand har kæmpet for i så mange år. Det burde være tilgængeligt på vores hjemmeside eller i næste nummer af Executive Intelligence Review.

Jeg har et spørgsmål her fra Patricia, som spørger, hvordan du, med kornembargoen i Sortehavet, den manglende fornyelse af aftalen og andre former for fødevareforsyningsproblemer, kan tale om den kortsigtede indvirkning af det, der sker med hensyn til den globale hungersituation?

ZEPP-LAROCHE: Ja. Jeg tror, at spørgsmålet om

fødevarer sikkerhed og øget fødevarerproduktion er et emne på topmødet i Sankt Petersborg. Nu er Vesten gået i et absolut hyperangreb mod Putin, især for at annullere forlængelsen af kornaftalen for Sortehavet. De fordrejer det fuldstændigt, som om det var Putins sarkasme at lege med livet for hundreder af millioner af mennesker, som nu vil blive afskåret fra ukrainsk korn. Virkeligheden er, at russernes argument er, at denne berømte kornaftale aldrig blev implementeret, fordi kun 5% af det ukrainske korn gik til de sultne lande i Afrika og andre kontinenter, mens størstedelen af kornet gik til EU eller andre rige lande. Og nabolande som Polen og Tjekkiet ønskede at blokere for eksporten af ukrainsk korn, fordi det ikke gik til de fattige lande. I stedet oversvømmede det deres markeder og ruinerede deres landmænd. Så det hele var en helt anden historie end den, der blev portrætteret i de vestlige medier. Og russerne fik aldrig lov til at eksportere deres korn og gødning, hvilket var en del af den oprindelige aftale. De blev fuldstændig blokeret. Så på det tidspunkt sagde Rusland, at der ikke var nogen grund til at fortsætte aftalen, fordi den ikke blev implementeret. Jeg er helt sikker på, at de arbejder på en alternativ måde at få det faktiske korn – i det mindste det russiske korn – ud til de lande, der har brug for det; især fordi Rusland tilbød at give en masse af dette korn gratis. Så beskyldningen om, at det hele var for Ruslands profit, og at de stjal ukrainsk korn, var absolut ikke tilfældet. Så dette er et typisk eksempel. Når jeg lytter i disse dage, og det gør jeg ikke for sjov, jeg gør det for at holde øje med, hvad mainstream-medierne laver. For eksempel den tyske næsten statsejede radio, Deutschland Radio, der er ikke den nyhed, som de ikke giver et twist. Det er helt utroligt. Når man først ved, hvad der foregår, og så lytter til, hvordan de straks forsøger at modarbejde alt, hvad der sker i en positiv retning, og forsøger at svine det til. Det er helt utroligt.

SCHLANGER: Med hensyn til spørgsmålet om narrativer har vi en, der spørger om klyngeammunition, og som skriver, at de

vestlige medier og demokrater og republikanere i Kongressen retfærdiggør brugen af dem – Bidens levering af klyngeammunition til Ukraine – ved at sige, at Rusland bruger dem. Denne person spørger, om det er sandt, eller om det bare er endnu en af de selvretfærdiggørende løgne?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er ikke helt sikker på, om Rusland har brugt klyngebomber eller ej. Det tror jeg ikke. Det tror jeg ikke, men jeg er nødt til at tilbageholde svaret på det spørgsmål. Det, jeg kan sige, er, at dette spørgsmål om klyngebomber, selv hvis Rusland skulle bruge dem, ikke ville retfærdiggøre, at USA bruger dem. Jeg mener, at Biden annoncerede, at de vil sende i alt 300 millioner klyngebomber. Det er mere, end der blev brugt i hele Vietnam-Laos-krigen, og der går regeringerne stadig ud i forbindelse med de nuværende leverancer af klyngebomber og siger, at efter mere end 50 år bliver hundredvis af mennesker dræbt eller lemlæstet hvert år. Fordi de rammer civile, de rammer mennesker, som absolut ikke har noget med krigen at gøre. Det rejser et andet spørgsmål, som jeg ikke har fundet et godt svar på. Hvert år rapporteres det, at USA's militærbudget stiger og stiger og stiger, og det seneste er på næsten 1 billion dollars. Sidste år var det lidt mindre, men ikke meget mindre. Hvordan kan det være, at et land med et militærbudget, der er større end de næste ti lande tilsammen, ikke er i stand til at producere ammunition til at holde trit med den russiske hær? Det russiske militærbudget er, tror jeg, 10% af USA's militærbudget; den russiske økonomi er naturligvis meget mindre end USA's. Jeg fatter det ikke! Hvad er der galt med den vestlige produktion, siden de ikke kan følge med i produktionen af ammunition? Jeg siger ikke, at de skal, men det er det faktum, at Biden siger, at de ikke kan. Jeg synes, det er ekstremt ildevarslende, og der er også mange advarsler om, at mange af våbnene dukker op overalt på de internationale illegale våbenmarkeder, så hvem ved, hvad der foregår der? Men det er bestemt en meget ildevarslende ting.

SCHLANGER: Helga, her er et spørgsmål fra en anden lytter, der spørger om den 100-årige Henry Kissingers besøg i Kina og hans møde med Xi Jinping. Indikerede hans besøg et skift i USA's holdning til Kina?

ZEPP-LAROUCHE: Det ved jeg ikke. Det er en kendsgerning, at præsident Xi Jinping tydeligvis modtog Kissinger med stor ære og roste det faktum, at det var Kissinger, der begyndte at forberede diplomatiske forbindelser med Kina i 1971. Og at Kina er taknemmelig for den rolle. Jeg synes, det er godt, at han gjorde det. Får det mig til at stole på Kissinger? Nej, det gør jeg ikke, for Kissinger var den absolutte modsætning til min afdøde mand, Lyndon LaRouche, på mange områder. Det faktum, at Kissinger tog til Kina i '71, var ikke rent humanitært. Det var dybest set for at imødegå Sovjetunionen geopolitisk på det tidspunkt, eller for at forsøge at lave sådanne intriger. Jeg er ikke helt sikker på, hvad Kissingers hensigt var på det tidspunkt, da han tog til Kina, i betragtning af at der var så mange mennesker, der forsøgte enten at få Rusland til at bryde med Kina eller få Kina til at bryde med Rusland. Så man er nødt til at se meget nøje på det. Hvis der er en fraktion i USA, der står bag Kissingers forsøg på at sende følere ud, kan det kun være velkomment. Men Kissinger har ligesom mange andre mennesker, når de bliver meget gamle, en tendens til at give afkald på de synder, de har begået i tidligere år. Det kan være tilfældet, jeg ved det ikke. Lad os nu se.

SCHLANGER: Det ville være en meget lang tilståelse, hvis Kissinger valgte at komme med den. Jeg har endnu et spørgsmål til dig, Helga, om den aktuelle amerikanske valgkamp. Det er fra en lytter i Australien, som siger, at ud fra hvad de ser, ser det ud, som om der er en meget desperat indsats for at stoppe kandidaturerne fra Robert F. Kennedy, Jr. og Donald Trump. I Kennedys tilfælde er der tale om censur, bagvaskelse og løgne om hans holdninger. I Trumps tilfælde er der den ene anklage efter den anden. Folk spørger: "Vil det her virke, eller vil det amerikanske folk gennemskue det?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at flere og flere begynder at gennemskue det, for Trump er langt foran sine modstandere i det republikanske parti. DeSantis er langt bagefter, og andre er endnu mindre fremtrædende. Jeg tror helt sikkert, at Trump vil være en faktor, selv hvis de satte ham i fængsel, ville han være en faktor. Jeg tror, det er meget nyttigt, fordi Trump har nogle holdninger, som er meget sundere end noget, man ser i det politiske mainstream-panorama. Robert Kennedy udtaler sig på en forbløffende frisk og ærlig måde. Jeg tror, der er mange lag i USA, som ser på situationen, og de er ikke født i går. Når man for eksempel har en person som Wasserman Schultz, kongresmedlemmet, der bagvasker Robert Kennedy, vil folk huske, at det var hende, der var helt for Hillary Clinton mod Bernie Sanders. Bernie Sanders havde tydeligvis ikke modet eller ryggraden til at stå imod, hvilket efterlod mange af hans tilhængere fuldstændig skuffede.

Så den politiske scene i USA er tydeligvis i oprør. Det faktum, at den økonomiske situation for mange amerikanere ikke går godt, vil helt sikkert øge mistænksomheden over for alt, hvad der kommer inde fra Beltway. Så jeg tror, at det faktum, at man har en reel kandidat på den republikanske side i Trump, og at man har en meget lovende kandidat på den demokratiske side i Robert Kennedy. Og du har relevante uafhængige kampagner som Diane Sare, der stiller op til Senatet i New York. Jeg tror, at det alt sammen giver et meget mere håbefuldt politisk spektrum, hvor der måske en dag kan komme en rigtig kampagne tilbage til USA, for det har der ikke været i de sidste mange valgperioder. Men det er ikke bare et spørgsmål om at tænke over det, det er et spørgsmål om at handle. Selv om du ikke er amerikaner, kan du hjælpe processen på vej ved at deltage i de verdensomspændende fredsdemonstrationer den 6. august, også selv om du kun er én person. Måske kan du gå fem sammen og tage hen til byrådet eller et andet bemærkelsesværdigt sted i dit land, i din by. Så gør det! Vi ønsker at få folk i så mange lande som muligt til at komme ud og sørge for, at der er viden om en voksende

verdensomspændende fredsbevægelse. Så bliv aktiv, selv om du sidder i Australien eller et andet sted langt væk. Jeg taler fra Tyskland på dette tidspunkt. Gør det, fordi der er så meget på spil. Jo flere mennesker, der kommer ud og udtrykker deres vilje til fred, jo mere vil det påvirke USA. Vi er nødt til at blive så stærke, at de mennesker, der normalt ikke tænker, de almindelige mennesker, der er afhængige af dumme tv-serier eller slet ikke interesserer sig for verden, bliver nødt til at indse, at der er en fare, og at der er en voksende bevægelse, der vil imødegå den.

SCHLANGER: Et tegn på absurditeten i amerikansk politik er, at Wasserman Schultz, det kongresmedlem, du nævnte, forsøgte at censurere Robert F. Kennedy Jr. fra at vidne foran et kongresudvalg. Emnet for udvalget var censur i politik.

Jeg har et sidste spørgsmål til dig fra et medlem af International Peace Coalition, som gerne vil vide, hvad du mener, er måden at holde atomvåben ude af hænderne på terrororganisationer.

ZEPP-LAROUCHE: Det er naturligvis en stor fare, for vi har ikke kun atomarsenalerne fra de fem store atommagter i FN's Sikkerhedsråd, men også fra Pakistan og Israel. Der er altid en fare for, at disse våben eller teknologier kan spredes og ende i hænderne på terrorister. Det er en meget stor fare, og det vil det være i nogen tid. Den eneste måde, vi kan eliminere denne fare på, er, at man ikke kan stoppe videnskabelige fremskridt; man kan ikke fortryde, at atomet blev opdaget; man kan ikke fortryde atomenergi eller atomvåben. Men det, man kan gøre, er at mobilisere den politiske vilje, for alt afhænger altid af de mennesker, der bruger disse teknologier. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, havde denne absolut geniale idé om et nyt paradigme blandt supermagterne, som var den idé, der blev til SDI, som er meget misforstået, fordi den er blevet så misrepræsenteret af massemedierne. Det var dybest set ideen om, at USA og Sovjetunionen på det tidspunkt skulle have arbejdet sammen, og

jeg understreger arbejdet sammen, om at udvikle teknologier til at gøre atomvåben forældede; sammen. Og så bruge disse teknologier som en videnskabelig motor til at øge produktiviteten i begge økonomier med henblik på en enorm teknologioverførsel til udviklingslandene. Stop ideen om blokke, og stop ideen om at bruge disse lande som stedfortrædere i stedfortræderkrige. Alt dette var på bordet i et helt år, og præsident Reagan gjorde det til USA's officielle politik den 23. marts 1983. Dette program blev aldrig implementeret, fordi oppositionen i USA, men også i Sovjetunionen, gik helt på barrikaderne, så programmet blev aldrig rigtig implementeret. Men det ville være den rigtige vej at gå, på samme måde som klassifikation er virkelig dumt i en vis forstand. Det ville være meget bedre at nå frem til et fredeligt samarbejde mellem alle verdens videnskabsfolk om at gøre disse teknologier forældede. At gøre alle videnskabelige opdagelser kendt for alle; og på denne måde ikke forhindre fremskridt i hvert eneste land på planeten.

Det kræver tillid; tillid, der er helt væk på dette tidspunkt. Men ideen om, at man på en eller anden måde kan fjerne risikoen eller forbindelsen og forbyde forskere fra andre lande at kende til disse ting, er fuldstændig latterlig. Det har aldrig virket i hele den menneskelige arts udvikling, og det er bevist på, at man ikke kan sætte videnskab og teknologi i fængsel. Det er menneskets evne at opdage nye fysiske principper hele tiden, og spørgsmålet er, hvordan vi uddanner folk til at være mennesker? Ikke til at bruge disse ting til destruktive formål, men til at bruge dem til gavn for menneskeheden? Det går tilbage til spørgsmålet om menneskets image. Hvis man tror, at mennesket er godt af natur, og at synd bare er resultatet af manglende udvikling, så tror man, at man kan gøre, hvad jeg siger. Hvis man mener, at mennesket er et dyr, og at mennesket er ondt og skal inddæmme af et stærkt politiapparat, så mener man selvfølgelig, at det aldrig kan ske. Men det er i virkeligheden den grundlæggende kamp, vi kæmper lige nu. Det er problemer som, hvad vi skal gøre med

eksisterende atomvåben, og hvordan vi forhindrer spredning. Det er problemer, som kun kan løses i et tillidsfuldt miljø, og det er derfor, jeg har været så stærk til at sige, at vi har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor tillidsskabende foranstaltninger bliver genoprettet, og vi kommer ud af denne fuldstændig vanvittige og bestialske geopolitiske konfrontation, som kun kan ende med at ødelægge os alle.

Det er måske ikke et fuldstændigt svar på dit spørgsmål, men det burde give dig lidt stof til eftertanke.

SCHLANGER: Vi er nået til slutningen nu, Helga, og jeg vil opfordre folk, der ønsker at blive en del af den internationale fredskoalition – og det bør alle, der ser dette, selvfølgelig ønske – vi har en masse materiale om det på schillerinstitute.com, herunder pressemeddelelser om de igangværende møder, der finder sted, og flyers, som du kan downloade og distribuere, og hvad du kan gøre for at blive aktiv sammen med os. Så gå ind på schillerinstitute.com. Helga, mange tak, fordi du var med os i denne uge, og jeg tror, vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, indtil næste uge.